

FIREOGTYVENDE KAPITEL

Dengang man i Bøstrup Præstegaard fik at vide, at Per havde hævet sin Forlovelse med den københavnske Rigmandsdatter, var Pastorinde Blomberg bleven alvorlig opskræmt. Da hun nu hørte, at Per ventedes tilbage til Kærsholm i Juleferien, talte hun en Aften i Sengen aabent til sin Mand om sine Bekymringer og foreslog at sende Inger bort til den Tid. Herom vilde Præsten dog ikke høre Tale. Der var ganske vist heller ikke for ham noget tillokkende ved Udsigten til at skulle bortgive sin Datter til en Mand med Pers Fortid; men man skulde, sagde han, være varsom med at agere Forsyn. Den unge Mand havde jo desuden indset sine Vildfarelser, og at hans Omvendelse virkelig var oprigtig, derforborgede de store, materielle Goder, han havde ofret for sin sjælelige Velfærds Skyld.

„Vi tør ikke bruge Magtsprog i Troesanliggender. Og Kærlighed er Tro. Men jeg vil en Dag tale ligefrem med Inger om Sagen. Hun skal netop vide, at vi ikke vil lægge Baand paa hendes Hjerte. Det vil forhøje hendes Ansvarsfølelse.“

Inger havde fra først af slet ikke sat Pers Brud med den københavnske Dame i nogen Forbindelse med sig selv. Skønt hun ellers godt kendte sit eget Værd, opfattede hun det skete udelukkende som et Resultat af Bekendtskabet med hendes Fader. Det var hendes Veninder, de to Frøkner Clausen, der satte hende paa det rigtige Spor, og hun havde siden levet i en helt betagende Svimmelhed ved Tanken om de mange Millioner, Per skulde have givet Afkald paa for hendes Skyld.

Hvad hun ellers følte derved, var hende længe temmelig uklart. Naar hun tænkte paa ham, saae hun især hans Øjne for sig, maaske fordi hendes Fader hin Aften efter hans første Besøg i Præstegaarden havde sammenlignet deres Blik med en aaben Havstrand, hvor solbeskinnede Maagesværme kresede omkring halvbegravede Vrag i Sandet, — „Minderne